

Armata Română are în prezent în derulare 20 de programe majore de achiziții militare, dar la nivelul MApN sunt în diferite stadii peste 60

Perioada până în anii '90, pe lângă dezvoltarea infrastructurilor legate de industrie, export, armată, căi de comunicații terestre, navale și aeriene, a fost și una de a crea o bază uriașă de producție în domeniul înarmării. Este vorba de arme de talie mică și mijlocie, eficiente atunci de a respinge un atac, de pildă rusesc, în care ar fi fost angajată România și de a rezista cel puțin o lună de zile fără niciun ajutor extern. Eram pe acest domeniu în primele zece țări din lume producătoare și

exportatoare în același timp de mijloace militare cu destinație multiplă.

Începând cu intrarea noastră în NATO, industria de armament an de an s-a dezintegrat, astfel că acum importăm explozibil, în argoul obișnuit praf de pușcă din Serbia (țară ca și Ungaria care cochetează cu Moscova) care la rândul ei importă una din componente (nitroceluloza) din Federația Rusă. Rând pe rând au fost scoase din preocupările diriguitorilor noștri componenta militară din industriile care au mai rămas în funcțiune. ROMARM s-a mulțumit să producă în continuare elemente care asigurau funcționalitatea armelor de producție sovietică. Chiar dacă avioanele MIG-uri, sub licența Lancer au fost modernizate cu ajutorul Israelului, a trebuit în final să abandonăm această variantă de armă deoarece resursa ei activă a fost demult depășită. Americanii, cât se poate de practici, ne-au impus (ca țară în apropierea colosului rusesc) și realizat baza de rachete interceptoare de la Deveselu. La acea vreme doar atât; că promisiunile avioane F16 au sosit cu încetinitorul oricum la mâna a doua (poate chiar a treia) din Portugalia și Norvegia.

În acest context nici nu se putea pune problema offset-ului așa cum se obișnuiește în aceste tipuri de tranzacții. De altfel în România acest tip de legislație a fost ocolită în toate programele majore de achiziții - F16, Patriot, Himars, Corvete etc. Oricum față de proximitatea conflictului - după atacarea Ucrainei de către forțele armate ruse - americanii au trecut la un export de arme de toate tipurile către noi și de întărire a bazelor militare de la Kogălniceanu și mai recent cea de la Cincu (Brașov). Fabricile de pulberi abandonate vor fi re tehnologizate cu sprijinul firmei germane Rheinmetall și asta pe repede înainte. De ce leam abandonat și mai ales de ce trebuia să vină acea firmă ca să le re tehnologizeze, este o întrebare deocamdată fără răspuns.

În contextul agresivității Rusiei, dar și a Chinei, Statele Unite și aliații săi încep acum să conștientizeze că este necesară o reînarmare generalizată, iar la granița cu puterea uriașă din Est, țara noastră printre altele are nevoie urgentă de un alt fel de regim; de a trece din zona liniștii, de pace, în cea de așteptare, spre un eventual război, nedorit pentru care trebuie să ne pregătim. Declarativ Rusia alocă 4% din PIB pentru cheltuieli militare, China mult mai mult probabil spre 17%, ținând cont și de derivatele acestui concept (AI, subvenții mascate, disimularea unor achiziții spre zonele civile etc.). În acest context Europa (care acum este într-un amplu proces de reorganizare pre și post alegeri) trebuie urgent să găsească noi căi și mijloace de a se adapta spre acest nou concept de război nu neapărat acum fizic și de a ține pasul cu tensiunile în creștere care afectează zone întinse inclusiv cele din estul ei.

Ar trebui să fie alocate sume din PIB, mult peste cele prezente, cumva spre pragul de 4%, trebuind să facă alegeri dureroase și oricum impopulare. Bunăstarea anilor trecuți ar reprezenta un vis care nu se va mai repeta prea curând. Recenta alocare de către Congresul American de 61 mld. \$ doar pentru Ucraina spune ceva, că acest război, total fără sens, este departe de a se fi încheiat. Armata Română are, în prezent, în derulare 20 de programe majore de achiziții militare, dar la nivelul MAPN sunt în diferite stadii peste 60. Echipamentele militare moderne sunt insuficiente. Peste 70% din arme sunt mai vechi de 30 de ani, forțele navale nu au nicio navă de luptă nouă.

În ce privește resursa umană, la mijloc ar fi o mare problemă. Înainte de '90 (ne place ori nu) erau înrolați peste 250.000 de oameni, acum abia numărăm spre 50.000 de suflete, majoritari fiind cei de prin birouri ori din felurite conduceri. Dar și aici sunt ocupate doar 57% din funcțiile ofițerilor, 75% din maiștrii militari, 72% din subofițeri și 77% soldați și gradați profesioniști. Armata obligatorie a dispărut de la noi, chiar dacă prin Europa mai e și obligatorie, oricum tratată că este necesară sub forma unui anumit stimulat voluntariat. Că la baza Kogălniceanu francezii și-au pus comandantii lor, iar la Cincu, americanii ori alții, oricum în față trebuie să existe și carne de tun. Aici nu prea este, că la o adică, precum la ucraineni mii ori zeci de mii vor fugi din calea războiului. Față de cheltuielile militare globale de 2.440 de miliarde de dolari, SUA și China au alocat cel mai mult pentru apărare. În legătură cu resursa umană de la noi, se constată ca un factor îngrijorător că doar jumătate din cele cinci mii de posturi de soldați și gradați profesioniști (SGP) au fost ocupate.

La probe au participat 6.448 de candidați (pentru 5.093 de locuri), din care 20% au fost fete. La proba sportivă au picat 24%, la cea psihologică încă 18%, fiind admiși în final 2.626, adică 40% din cei înscriși. MAPN arată că nivelul de dificultate este unul mediu, dar și în aceste condiții mulți dintre cei înscriși nu au făcut față acelor probe. Deși nivelul de salarizare spre o mie de dolari, mergând spre o mie cinci sute, totuși doritorii de a intra în sistem sunt din ce în ce mai puțini. Dacă până la începerea războiului din Ucraina se înscriau chiar și zece pe un loc, acum nu se mai ocupă nici măcar locurile declarate disponibile.

Nimeni dintre cei care au condus destinele țării noastre nu și-au asumat un model de apărare în fața unor eventuale atacuri externe, bazat pe o analiză multidisciplinară, însemnând resurse interne disponibile sau care pot fi activate, import de tehnologie străină, mai ales în format offset, modernizare structurilor existente, formarea și dezvoltarea resursei umane necombatantă, dar care să poată fi activată. Cea din urmă având rolul de a complini pe cea activă, iar rezerviștii să fie antrenați după modelul israelian. Că aceste măsuri la prima vedere ar părea impopulare, dar necesare, că în prezent aproape zi de zi sunt plasate în media, mai ales dinspre Federația Rusă, amenințări pe mai toate tonalitățile inclusiv sperietoarea - bomba nucleară - , poate constitui un îndreptar spre clasa politică pusă printre altele să ne asigure apărarea.

Baza materială, adică unități militare părăsite (dar păzite) sunt cu sutele la nivelul țării noastre, când aveam sub arme spre un sfert de milion de combatanți. Ar fi nevoie de determinare și de curaj spre a echilibra cu forțe proprii acest decalaj care în prezent este aducător de tensiuni în această parte a Europei. Primii care ar trebui să participe ca voluntari și să dea exemplu în acest sens ar fi copiii celor care au condus și conduc țara, de la primar de comună până la cele mai înalte funcții publice. Ei să fie motorul și în egală măsură să dea tonul în acest uriaș efort de a apăra fruntariile țării. Apoi ceilalți care acum într-un procent destul de mare sunt ezitanți. Iar, dacă armata va fi obligatorie (și se impune acest lucru), ar trebui împrumutat (copiat) modelul grecesc. Acolo cei care se sustrag de a face armata sunt considerați dezertori și nu mai pot călca pământul țării lor. Oare la noi se poate implementa așa ceva?

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*